

Este Dumnezeu, care ne-a dat toate frumusețile posibile, văzute și nevăzute. El ne întărește și spune: *Fără de Mine nu puteți face nimic și Nu se mișcă fir de păr fără voia Mea.* Și atunci noi avem datoria, să-L iubim, să ne gândim la El. Iar dacă ești împietrit, ești împietrit ca o stâncă, ca o scândură și nu mai ai lucrare. Nu auziți că fără lucrarea ta, Dumnezeu nu te poate ajuta?

[...]Diavolul atacă permanent. Cum zice Mântuitorul: *Stă ca un leu, căutând pe cine să înghită.* Atacă

permanent. Diavolul nu e o putere. Diavolul este un tolerat. Omul are mult mai multă putere decât el, pentru că e botezat și are harul și puterea lui Dumnezeu asupra lui. În plus, față de multe alte lucruri, omul are înger păzitor, care știe și cunoaște toată lucrarea diavolului asupra omului. Dar nu poate determina îngerul păzitor mântuirea omului fără om.

Sursa: **Arhim. Ioanichie Bălan**, *Ne vorbește Părintele Arsenie (Papacioc)*, vol. I, Editura Episcopiei Romanului, 1996

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 5 noiembrie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Sâmbăta morților - Moșii de toamnă
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 6 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Ap. Efeseni 2, 14-22; Ev. Luca 8, 41-56; glas 4, voscr. 10 → Duminica a 24-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair) → Sfântul Ierarh Pavel Mărturisitorul, arhiepiscopul Constantinopolului → Sfântul Cuvios Luca din Sicilia

Pentru versiunea extinsă a buletinului, abonați-vă pe site-ul sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Aici, în această viață, Dumnezeu nu a fericit pe cei ce râd ci pe cei ce plâng. Nu a fericit cărarea lată ci pe cea îngustă și cu necazuri. Nu a fericit odihna trupească ci pe cei prizoniți, pe cei ce plâng.” – Sfântul Eferm Katunakiotol

Nr. 460 / 30 octombrie 2022

PĂRINTELE
RAFAIL NOICA

SĂRĂCIA NOASTRĂ, BOGĂȚIA NOASTRĂ

Mărturisește tot Vechiul Legământ, ca să nu mai vorbesc de Noul Legământ, că nimenea, dar nimenea este drept înaintea lui Dumnezeu, nimenea a găsit sfințenia, nimenea a găsit slava lui Dumnezeu, nici viața vecinică, toți suntem robi morții. Dar iată că în fiecare din noi trăiește un bogătaş. A, că eu am educație, că eu sunt mai bun decât celălalt, mai frumos decât cineva, mai nu-știu-ce decât altul.

Și așa, comparându-ne și înmagazinând tot felul de cunoștințe, elemente materiale, bani, începem să ne fălim cu câte una, cu câte alta, și așa zice că mai periculos decât toate sunt agonisirile intelectuale, care ne fac să credem că suntem mai înalți decât semenii noștri sau, pe drept cuvânt, mai înalți decât fuseserăm înaintea agonisirilor.

Dar în fața vieții vecinice ce este toată agoniseala noastră? Dacă vine

harul, vezi că este nimicnicie; în fața frumuseții pe care ne-o cheazăuiește Dumnezeu asta devine ca o urâciune care pustiește. Pustiește cum? Prin mândria ce o naște în noi și care ne face tari de cerbice, și nu mai intră harul lui Dumnezeu în așa o inimă. Și atunci – fericiți cei săraci cu duhul...

Cine sunt cei săraci cu duhul? Cei pe care harul i-a trezit și văd că, fie că sunt cel mai mare din lumea aceasta sau cel mai mic, dar sunt rob morții, nimic nu am. Și vede cu groază moartea care-i stă înaintea, și că nu poate intra în Împărăția Cerurilor, și că nu – poate dobândi viața vecinică. Și de ce e fericit acela? Fiindcă acela este duhul care poate să primească cuvânt de la Dumnezeu: *Veniți către Mine, cei împovărați, că Eu vă voi odihni pe voi*. Aceștia, cei săraci, sunt oamenii pe care-i poți îmbogăți. Bogătașii spun: Stai că am! – Și păcatul lor rămâne.

Atunci când au întrebat Apostolii, uimiți: *Dar cine se va putea mântui?* Hristos a spus: *Ceea ce este cu neputință pentru om este cu putință lui Dumnezeu*.

Și către această putință nădăduiește neputința noastră. Și neputința noastră nu putem decât s-o punem în rugăciune: «Doamne miluiește, Doamne, deschide-mi calea, Doamne, nu mă lăsa în ce sunt!» Dar atunci când îmi voi da

seama, cât de cât, de sărăcia mea adevărată, în fața bogățiilor duhovnicești, atunci acest «Doamne!» deveni un strigat puternic care va înclina urechea lui Dumnezeu, și iată făgăduința: A ta este deja – deocamdată potențial, zic eu, acuma, dar deja – Împărăția Cerurilor.

De ce zic «potențial», și de ce zic «deja»? Păi uite că a început calea. Ce face săracul când vede că n-are? Ce zice Troparul Bisericii noastre? *„Cămara Ta, Mântuitorule, o văd împodobită, dar îmbrăcăminte nu am ca să intru într-ansa. Luminează haina sufletului meu...”*. Și atunci începe o rugăciune puternică, o rugăciune cu lacrimi, în care plângerile noastre, ca strigătul cel al... șoaptei tâlharului de pe cruce, înclina urechea lui Dumnezeu spre mângâiere. Și o tainică mângâiere se naște în sufletul nostru. Ah, păi nu-i asta a doua fericire?

Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Și iată că am ajuns pe o altă treaptă, că am început să dobândim o tainică mângâiere, dar o mângâiere din ce în ce mai simțită, care duce la o dorință ca și a lui Petru pe Muntele Schimbării la Față, *să rămânem aicea, să facem trei corturi...*. Vrei să rămâi în harul lui Dumnezeu, nu vrei să te mai întorci în ale lumii asteia, vrei să cultivi de-acum încolo toate cele dumnezeiești.

Aicea, de multe ori, multe suflete trecând prin clipa asta părăsesc lumea și devin călugări și călugărițe, pustnici, și se îndepărtează de lume. Nu toți au nevoie de aceasta, nu toți sunt chemați la aceasta; dar calea asta trebuie s-o străbatem toți, lepădarea asta a lumii. Atunci nu te mai interesează lumea asta, nici să primești fală de la oameni, că toți mor – și eu mor; nu te mai supără dacă primești jignire sau înjosire de la oameni, fiindcă și ei mor, și eu mor. Dar Dumnezeu ce crede de mine? Dar Dumnezeu cum mă vede?

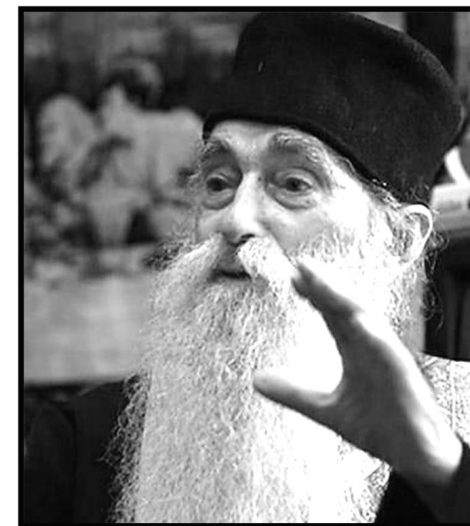
[...] Pocăința: Să nu vă lăsați nici unul din voi opriți nicăieri în drum. Mai ales să nu ne lăsăm opriți la stagiul de moralitate. Cu moralitate și cu stagiile astea primitive devenim buni, mai îndrăgiți de ceilalți, devenim o societate dreaptă, și așa mai departe. Și vă spun că: «toate un cer și un pământ!» Parafrzez cuvântul poetului, fiindcă Mântuitorul a spus: *Cerul și pământul vor trece*. «Toate un cer și un pământ» și toate pier! Încă nu am făcut nimic. Sufletele noastre flămânzesc și însetează de desăvârșirea lui Dumnezeu.

Și e nevoie pentru fiecare dintre noi să găsim măcar începutul acelei căi, măcar acea sărăcie în duh, ca să putem dintr-o inimă îndurerată să simțim adevărul concret al harului, al setei, al foamei

acesteia duhovnicești, și să pornim călătoria noastră.

[...] Dacă la orice treaptă pierdem viziunea sărăciei noastre și ne îmbătăm de ce avem, acolo ne-am oprit, și oprindu-ne, și de acolo cădem, și *se va lua de la noi și ceea ce încă nu avem, și ceea ce credem că avem*. (Mt. 25, 29).

Sursa: **Ieromonahul Rafail Noica**, *Cultura duhului*, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2002

**PĂRINTELE
ARSENIE PAPACIOC**
1914 - 2011

NĂDEJDEA DOAR LA DUMNEZEU

Starea de împietrire e o absență. Și nu este permis să nu gândești la Dumnezeu toată ziua, toată clipa.